

UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ LESZNA
z dnia 26 września 2018 roku

w sprawie: **wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej art. 40 ust. 3 i art. 40 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 3 w zw. z art 188 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z 2001 r., Nr 28, poz. 319 z 2006 r., Nr 200, poz. 1471 oraz z 2009 r., Nr 114, poz. 946), uchwała się, co następuje:

§ 1

Postanawia się wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności art. 40 ust. 3 i art. 40 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w zakresie w jakim przepisy te uniemożliwiają wydanie przepisów porządkowych zagrożonych karą grzywny wymierzaną w trybie i na zasadach określonych w prawie o wykroczeniach, ze względu na okoliczność, iż kwestia ta jest uregulowana w odrębnej ustawie w przepisach nie mających jednak charakteru prawnokarnego, pomimo że wydanie przepisów porządkowych jest niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego, a wydanie przepisów o charakterze prawnokarnym jest uzasadnione – **z art. 16 ust. 2 Konstytucji oraz art. 166 ust. 1 i art. 166 ust. 2 Konstytucji RP.**

§ 2

Reprezentowanie Miasta Leszna przed Trybunałem Konstytucyjnym powierza się Prezydentowi Miasta Leszna, który jest upoważniany do udzielania dalszych upoważnień i pełnomocnictw w zakresie wszelkich czynności w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie wniosku do jego sporządzenia i wniesienia

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Leszna.

§ 4

Uchwała wchodzi z życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Sławomir SZCZOT

Uzasadnienie
Do Uchwały Nr
Rady Miejskiej Leszna z dnia 26 września 2018 roku

w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej art. 40 ust. 3 i art. 40 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

I. Przypomnienie stanu faktycznego, który legł u podstaw wystąpienia ze skargą do Trybunału Konstytucyjnego

1. Rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 15 października 2015 r. nr KN-I-4131.1.335.2015.2 Wojewoda Wielkopolski na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 zwanej dalej jako "u.s.g.") stwierdził nieważność uchwały Nr XI/131/2015 Rady Miejskiej Leszna z dnia 10 września 2015 r. w sprawie wprowadzenia zakazu udzielania innej osobie środków zastępczych służących do odurzania człowieka, sugerujących jednocześnie inne ich właściwe przeznaczenie.

2. W uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewoda wyjaśnił, że przedmiotową uchwałę podjęto na podstawie art. 40 ust. 3 i 4 u.s.g. Następnie wskazał, że w § 1 uchwały Rada Miejska Leszna postanowiła, że: „w celu ochrony życia i zdrowia mieszkańców Leszna oraz dla zapewnienia spokoju i bezpieczeństwa publicznego zakazuje się udzielania innej osobie, zwłaszcza pod pozorem prowadzenia działalności gospodarczej środków zastępczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124, z późn. zm.) służących do odurzania człowieka sugerujących jednocześnie inne ich właściwe przeznaczenie.” Za naruszenie powyższego zakazu w § 2 uchwały została przewidziana kara grzywny, a w § 5 Rada określiła, że: "Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego."

3. Wojewoda przywołał treść art. 40 ust. 3 u.s.g. wskazując, że przepis ten przewiduje, iż w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących rada gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Ustęp 4 tego artykułu stanowi, że przepisy porządkowe, o których mowa w ust. 3, mogą przewidywać za ich naruszenie karę grzywny wymierzaną w trybie i na zasadach określonych w prawie o wykroczeniach.

4. W ocenie Wojewody rada gminy może wydawać przepisy porządkowe tylko wówczas gdy łącznie wystąpią przesłanki warunkujące ich podjęcie. Pierwszą przesłanką jest brak uregulowania określonej materii w ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących, natomiast drugą wystąpienie sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia obywateli oraz zapewnienie porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Ponadto Wojewoda zaznaczył, że radzie gminy w drodze przepisów porządkowych nie wolno dublować ustaw lub innych przepisów powszechnie obowiązujących.

5. W ocenie Wojewody wskazana uchwała regulowała zagadnienia uregulowane już w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm. zwanej dalej jako

"u.p.n."), zwłaszcza przepisy zawarte w art. 52a. Wskazane regulacje prawne zdaniem organu nadzoru w wystarczającym stopniu realizują cel wskazywany przez Radę Miasta Leszna, jako przyczynę uchwalenia przedmiotowego przepisu porządkowego.

6. W opinii organu nadzoru ustawa ta w sposób kompleksowy określa zadania i uprawnienia organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów w zakresie przeciwdziałania naruszeniom prawa dotyczących obrotu, wytwarzania, przetwarzania, przerobu i posiadania substancji, których używanie może prowadzić do narkomanii. Ustawa reguluje także zasady i tryb postępowania w zakresie przeciwdziałania narkomanii, między innymi poprzez nadzór nad substancjami, których używanie może prowadzić do narkomanii oraz zwalczanie niedozwolonego obrotu, wytwarzania, przerobu i posiadania substancji, których używanie może prowadzić do narkomanii.

7. Jak wyjaśnił Wojewoda, w ustawie przyjęto, że każdy przypadek ujawnienia wytworzenia lub wprowadzenia w jakikolwiek sposób do obrotu na terytorium kraju środka zastępczego oznacza, że doszło do złamania wyrażonego w art. 44b u.p.n. zakazu wytwarzania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków zastępczych i musi to skutkować wymierzeniem sankcji administracyjnej przewidzianej w art. 52a u.p.n. Zakaz określony w art. 44b u.p.n. oznacza likwidację na terenie Rzeczypospolitej Polskiej obrotu środkami zastępczymi, albowiem obrót ten nie może być legalnie zasilany środkami wytwarzanymi w kraju lub do niego sprowadzanymi. Ustawa w art. 44b generalnie zakazuje wytwarzania i wprowadzania do obrotu środków zastępczych. Natomiast w myśl art. 52a ust. 1 u.p.n. kto wytwarza lub wprowadza do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środek zastępczy podlega karze pieniężnej w wysokości od 20.000 zł do 1.000.000 zł. Przedmiotową karę pieniężną wymierza, w drodze decyzji, właściwy państwowy inspektor sanitarny.

8. Ponadto w ocenie Wojewody problem ochrony życia, zdrowia obywateli w sprawach związanych z szeroko rozumianym wprowadzaniem do obrotu narkotyków i środków zastępczych nie jest problemem lokalnym, np. jednego miasta, niedopuszczalne jest zatem wydawanie przepisów porządkowych w odniesieniu do zjawisk występujących w całym kraju, a więc sfery stosunków społecznych, która wymaga generalnych uregulowań. Przepisy porządkowe należą do prawa lokalnego i nie można przy ich pomocy likwidować braków ustawodawstwa obowiązującego na terenie całego kraju lub likwidować zagrożeń mających znaczenie ogólnokrajowe.

9. Wobec powyższego Wojewoda uznał, że Rada Miejska Leszna podejmując w dniu września 2015 r. uchwałę XI/131/2015 w sprawie zakazu udzielania innej osobie środków zastępczych służących do odurzania człowieka, sugerujących jednocześnie inne ich właściwe przeznaczenie działała bez podstawy prawnej co skutkowało stwierdzeniem nieważności przedmiotowej uchwały w całości.

10. Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Wielkopolskiego zostało następnie utrzymane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny.

II. Charakter prawny przepisów porządkowych, a okoliczności, które zdecydowały o stwierdzeniu nieważności uchwały umożliwiającej samorządowi walkę z dopalaczami

1. W doktrynie podkreśla się, iż występują istotne wątpliwości przy wykładni terminu „zakres nieuregulowany”. Słusznie zauważa się, że skoro termin ten jest nieostry dokonanie praktycznej oceny jego występowania nastroczać może dużych trudności. W tym miejscu zasadnym jest przywołanie wyroku

NSA z dnia 11 lipca 2006 r.¹, zgodnie z którym „o zakresie nieuregulowanym można mówić na gruncie przepisu art. 40 ust. 3 przywołanej ustawy wyłącznie wtedy, gdy w systemie prawa powszechnie obowiązującego nie ma innych regulacji zezwalających na eliminację dostrzeżonych przez gminę niepożądanych w myśl tego przepisu zjawisk”. Ponadto, według J. Jagielskiego, „zakres nieuregulowany” należy utożsamić z istnieniem pewnej luki w treści przepisów prawnych powszechnie obowiązujących, rozumianej jako „brak regulacji zawartej w innych przepisach, która w pełni rozstrzyga normatywnie dane zagadnienie, a nie ogólnikowo je zamarkowuje”; z kolei w przypadku „zamarkowania”, czy ogólnego wzmiankowania określonego zagadnienia w odrębnych aktach, może wchodzić w rachubę jego regulacja na drodze przepisów porządkowych”².

2. W literaturze pojawiają się różne stanowiska, dotyczące dopuszczalności uregulowania danej dziedziny w przepisach porządkowych, w kontekście istniejących już unormowań w ustawach. Według pierwszego stanowiska stanowienie przepisów porządkowych jest niedopuszczalne, gdy dana dziedzina w ogóle jest objęta zakresem wynikającym z przepisów szczególnych, choćby nawet „ten zakres nie obejmował określonych wypadków”³. Natomiast stanowisko powyższe jest poddawane krytyce w doktrynie. **„Taki sposób rozumienia pojęcia «zakres nieuregulowany» doprowadziłby do zupełnego zablokowania możliwości stanowienia przepisów porządkowych, bowiem sprawy ochrony życia, zdrowia, porządku publicznego, środowiska naturalnego itd. mają już, bardziej lub mniej szczegółowe regulacje ustawowe”**⁴.

3. Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem organu nadzoru jakoby w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii znajdowały się regulacje prawne, które umożliwiają przeciwdziałanie wskazanym przez Radę Miejską Leszna zagrożeniom.

4. Przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które przywołuje Wojewoda Wielkopolski stanowią bowiem:

- w art. 44b.:

1. Zakazuje się wytwarzania, przywozu i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) środków zastępczych;
- 2) nowych substancji psychoaktywnych.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz nowych substancji psychoaktywnych obejmujący te substancje lub ich grupy, uwzględniając wpływ tych substancji na zdrowie lub życie ludzi lub możliwość spowodowania szkód społecznych.

-w art. 52a.:

1. Kto wytwarza lub wprowadza do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środek zastępczy lub nową substancję psychoaktywną, podlega karze pieniężnej w wysokości od 20 000 zł do 1 000 000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji, państwowy inspektor sanitarny właściwy ze względu na miejsce wytwarzania lub wprowadzania do obrotu środka

¹ Wyrok NSA z dnia 11 lipca 2006 r., sygn. II GSK 68/2006, CBOSA.

² J. Jagielski, *Przepisy porządkowe wojewody i gminy*, „Człowiek i Środowisko” 1992, nr 1-2, s. 46.

³ J. Świątkiewicz, *Prawo miejscowe pod rządami Konstytucji z 1997 r.*, „Przegląd Legislacyjny” 2000, nr 1, s. 91.

⁴ D. Dąbek, *Prawo miejscowe*, Warszawa 2007, s. 130., do tego poglądu przyłącza się również B. Dolnicki por. B. Dolnicki, *Przepisy porządkowe jako akty prawa miejscowego*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2008, nr 12, s. 10.

zastępczego lub nowej substancji psychoaktywnej. Decyzji tej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

3. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, państwowy inspektor sanitarny uwzględni w szczególności ilość wytworzonego lub wprowadzonego do obrotu środka zastępczego lub wytworzonej lub wprowadzonej do obrotu nowej substancji psychoaktywnej.

4. Podkreślenia wymaga, że przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na które powołuje się Wojewoda Wielkopolski nie zawierają w zakresie swoich unormowań sankcji prawnych o charakterze wykroczenia. Co więcej, ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii powierza wymierzanie kar za wprowadzanie do obrotu tzw. „dopalaczy” właściwemu państwowemu inspektorowi sanitarnemu. Organ ten z uwagi na inne swoje ustawowe obowiązki nie spełnia w wystarczającym stopniu swojej roli zamierzonej przez ustawodawcę w sposób, który zlikwidowałby problem nielegalnych sklepów z tego typu specyfikami. Tymczasem regulacja, która była proponowana przez Miasto Leszno (z uwagi właśnie na pojawiający się na terenie miasta Leszna problem np. sprzedaży pod pozorem prowadzenia innej działalności gospodarczej środków zastępczych sugerujących jednocześnie inne ich właściwe przeznaczenie) umożliwiła zaangażowanie w likwidację tego karygodnego procederu straż gminną (miejską). Ten ostatni podmiot jak się wydaje w bardziej efektywny sposób mógłby zagwarantować zapewnienie realizacji wartości, o których mowa w art. 40 ust. 3 USG.

5. Podkreśla się w doktrynie, iż subiektywna przesłanka ustanawiania przepisów porządkowych stanowi wynik oceny organu stanowiącego, iż wymienione w art. 40 ust. 3 USG dobra zostały lub mogą zostać naruszone oraz wymagają ochrony. Na ten warunek zwraca uwagę choćby sam Trybunał Konstytucyjny stwierdzając, że przepisy porządkowe mogą być wydawane wyłącznie w celu ochrony wymienionych w ustawie dóbr⁵. Stanowisko podobne prezentowane jest również w orzecznictwie NSA: „Przysługujące radzie gminy kompetencje w zakresie stanowienia przepisów porządkowych nie mogą być wykorzystywane do bieżącego zarządzania na danym obszarze, ale wyłącznie w celu przeciwdziałania realnym zagrożeniom wartości określonych w art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)”⁶.

6. Truizmem jest stwierdzenie, iż przepisy porządkowe mogą być wydawane wyłącznie w celu ochrony wymienionych w ustawie dóbr. Zaliczono do nich: życie, zdrowie, porządek, spokój i bezpieczeństwo publiczne. Taksatywne wyliczenie tych wartości ma na celu zapobieżenie wydawania przepisów porządkowych w innym niż określony w ustawie celu⁷. Kompetencje rady gminy nie mogą być wykorzystywane zatem do bieżącego zarządzania na danym obszarze, ale wyłącznie w celu przeciwdziałania realnym zagrożeniom wartości wskazanych w art. 40 ust. 3 USG.

7. Tzw. „dopalacze” stanowią zagrożenie dla wartości wskazanych w art. 40 ust. 3 USG na terenie Miasta Leszna. Zachodzi obecnie i zachodziła wówczas „niezbędność” dla ochrony życia lub zdrowia mieszkańców Leszna oraz zapewnienia im spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii nie rozwiązuje bowiem problemu związanego z dopalaczami na terenie miasta Leszna. Przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na którą powoływał się organ nadzoru nie są w tym zakresie kompletne i nie spełniają swojej funkcji. W tym też sensie uchwała Nr XI/131/2015 z dnia 10 września 2015 r. była niezbędna dla ochrony określonych w art. 40 ust. 3 dóbr.

⁵ Wyrok TK z dnia 8 lipca 2003 r., sygn. P 10/02, OTK-A 2003, nr 6, poz. 62.

⁶ Wyrok NSA z dnia 3 grudnia 2004 r., sygn. GSK 1132/04, OSP 2005, z. 9, poz. 109.

⁷ Por. B. Dolnicki, *Przepisy... op. cit.*, s. 14.

8. Przepisy powszechnie obowiązującego prawa nie realizują zamieszonych celów w postaci ochrony życia i zdrowia mieszkańców oraz zapewnienia spokoju i bezpieczeństwa publicznego na terenie miasta Leszna w wystarczającym stopniu. Z tych powodów Rada Miejska Leszna uznała, iż ochrona życia i zdrowia oraz zapewnienie spokoju i bezpieczeństwa publicznego mieszkańców Leszna z nadwyżką uzasadnia wprowadzenie regulacji objętej przedmiotową uchwałą.

III. Przełożenie przywołanego stanu faktycznego, jako okoliczność uzasadniająca wystąpienie ze skargą konstytucyjną

1. W tym miejscu należy wskazać, iż przywołanie powyższych kwestii ma na celu jedynie wskazanie motywów, które legły u propozycji wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego w oderwaniu jednak bezpośrednio od sprawy uchwały Rady Miasta Leszna dotyczącej zwalczania tzw. dopalaczy. Przedmiotowa sprawa i argumenty, którymi posłużyły się organy publiczne i sądy administracyjnej unaoczniała jedynie wątpliwości natury konstytucyjnej, gdy chodzi o rozumienie art. 40 ust. 3 i 4 u.s.g. Odwołanie się do sprawy tzw. dopalaczy ma jedynie na celu symboliczne podkreślenie braku przepisów, które umożliwiłyby samorządom terytorialnym skuteczną walkę, gdy jest to niezbędne dla ochrony życia i zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego, a przepisy innych ustaw i inne przepisy powszechnie obowiązujące nie są w tym względzie wystarczające.

2. Stając na stanowisku, że dla niektórych niepożądanych zachowań, do których zwalczania powołany jest samorząd (jak np. dopalacze) lepszą formułą ich typizacji jest formuła wykroczenia, aniżeli formuła deliktu administracyjnego. Przesądza o tym natura tych zachowań, wyrażająca się w stosunkowo wysokim stopniu *in abstracto* pojmowanej ich społecznej szkodliwości, sytuującym je pośród zachowań o kryminalnym charakterze. Innymi słowy mówiąc, formuła deliktu administracyjnego nie przystaje do omawianych zachowań, gdyż swoją rangą nie odzwierciedla ona ładunku ich społecznej szkodliwości (biorącego swą wagę z rodzaju atakowanych nimi dóbr: przede wszystkim życia i zdrowia człowieka). Słowem są takie sytuacje, gdy użycie tej formuły byłoby ewidentną deprecjacją ich rzeczywistego ujemnego znaczenia, którą – na domiar złego – wielu interpretowałoby jako wyraz prawnokarnego przyzwolenia na praktykę stwarzającą zagrożenie dla życia lub zdrowia obywateli oraz porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego (np. wprowadzania środków zastępczych do obiegu). Niewątpliwie natomiast, tego rodzaju interpretacja utrudniałaby skuteczną walkę samorządom z wieloma negatywnymi praktykami. Stąd też – jak wskazano na wstępie – czasem samorząd terytorialny działając w celu ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego może, korzystając z uprawnień konstytucyjnych, co do realizacji zadań własnych, może wydawać przepisy o charakterze karnym w postaci wykroczenia w tym zakresie, bowiem adekwatniej odzwierciedlają one naturę niektórych zachowań i właściwiej, bo dosadniej, komunikują one odbiorcom tekstu prawnego wysoki stopień *in abstracto* pojmowanej ich społecznej szkodliwości, dając tym samym większe nadzieje na skuteczne dotarcie z przekazem normy do jej adresata. Innymi słowy jeżeli samorząd terytorialny w drodze przepisów porządkowych o charakterze prawnokarnym chce zrealizować cele, o których mowa w art. 40 ust. 3 i ust. 4 u.s.g., to uniemożliwienie realizacji tych celów, z uwagi na fakt, iż w odrębnych ustawach lub w innych przepisach powszechnie obowiązujących tego rodzaju kwestie są uregulowane, musi być uznane za niezgodne z Konstytucją RP, zwłaszcza, gdy te inne przepisy ustawowe (lub powszechnie obowiązujące) nie mają charakteru prawnokarnego. Niezgodność z Konstytucją RP wynika

zaś z tego, iż zgodnie z art. 16 ust. 2 Konstytucji samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej.

Przysługująca mu

w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Zgodnie zaś z art. 166 ust. 1 Konstytucji: „Zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej są wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako zadania własne”. Ust. 2 stanowi zaś: „Jeżeli wynika to z uzasadnionych potrzeb państwa, ustawa może zlecić jednostkom samorządu terytorialnego wykonywanie innych zadań publicznych. Ustawa określa tryb przekazywania i sposób wykonywania zadań zleconych”.

3. Nikt nie kwestionuje zaś tego, iż do zadań własnych gminy należą zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 14) u.s.g. sprawy porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli. Jednym z kluczowych instrumentów, umożliwiających realizację tego zadania jest art. 40 ust. 3 i ust. 4 u.s.g. upoważniający radę gminy do tworzenia przepisów porządkowych o charakterze prawnokarnym. Uniemożliwienie uchwalenia tego rodzaju przepisów, gdy kwestie te są uregulowane w innych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących, niemających prawnokarnego charakteru stanowi więc naruszenie swobody samorządu terytorialnego i jest sprzeczne z **art. 16 ust. 2 Konstytucji RP i art. 166 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP**, gdy uniemożliwia – w pewnych określonych przypadkach - skuteczną realizację zadań własnych dotyczących porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli.

IV. Skutki finansowe uchwały

Uchwała nie pociąga za sobą żadnych skutków finansowych, albowiem skarga konstytucyjna jest wolna od opłaty sądowej, a sama skarga konstytucyjna zostanie sporządzona i wszystkie czynności z nią związane będą podejmowane przez radców prawnych zatrudnionych w Urzędzie Miasta Leszna